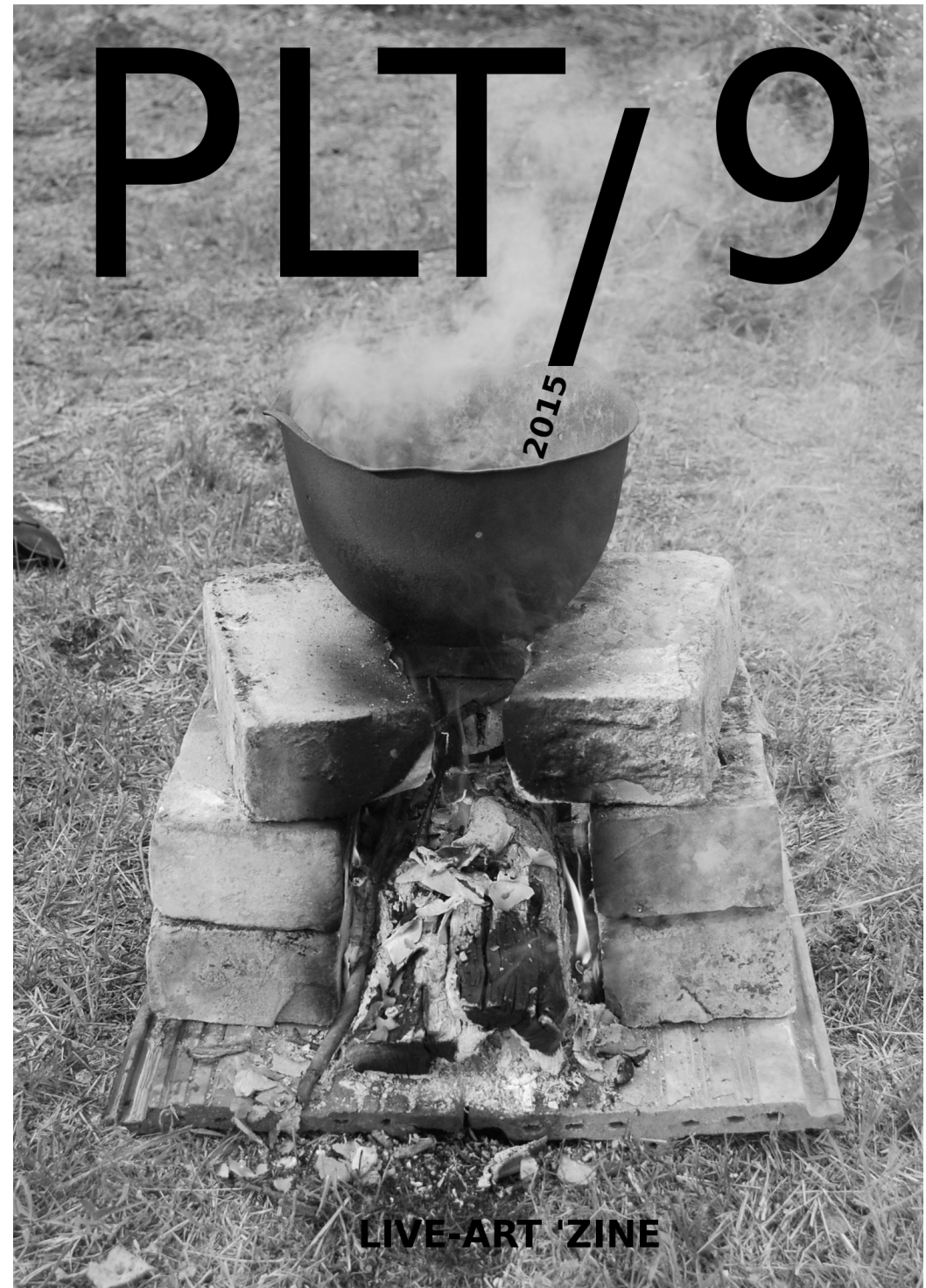

PLT 9 / 2015

LIVE-ART 'ZINE

Néha találkoztok.

Hol ritkán, hol gyakrabban.

Van, hogy egy évig sem.

Akkor beszélgettek.

Mi újság ?

Hogy vagy ?

Család, munkahely, pénz, üzlet,

kollégák, a gyerekek ...

Fesztiválok, utazás. Egészség.

Szerencsés vagy ha jól tudsz kérdezni...

Jobb esetben meg tudjátok nézni egymás performanszát.

Hazamész ... telik az idő.

Aztán megpróbálod leírni az előadást.

Megnézed, a videót, a fényképeket, amit csináltál.

Most nem zavar semmi.

Olyat is észreveszel amit akkor nem.

Újra megnézed.

Két idő telik egyszerre.

Ott van előtted a megnyíló ember...

Szivedet előnti a szeretet

2	Pont-Pont-Vesszőcske!
4	artAlom 10 - folytatás
8	Performansz képek - Láng Eszter
9	H.Nagy Péter : Performanszok az időről
12	Occupy Aurora
15	No Mad.Performance Cooking
19	Friction 2014 I. rész
21	Hírek, performansz kiadványok
23	Gum Cheng Yee Man katalógusrészlet

A hátsó borító Pamut Otthonka munkája

- csak szimpla leírás, és egy kis érzelem -

persze a vendégszövegek kivételek

a külön nem jelölt fotók a saját képeim

PLT - Plateau - plató - fennsík - magassföld

Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp mindkettő - köztes állapot. A tér kitárulkozása. Színpad. Leszállás és felemelkedés. Elrugaskodás. Pihenő. "Inneni-onnaniság¹"

Plateau live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 30 20 27 324 fax: 06 29 411 794
HU-2200 Monor, Váci M.u.34. mail: denes.imre@mail.datanet.hu
digitális plateau / letöltés : <http://www.plateau-zine.blogspot.hu>

Az előző számban ígéretet tettem a folytatásra, így most, Sülyi Diána korábbi remek írását kiegészítve, essen szó még három performanszról.

Kovács István önálló műként is értelmezhető installációt rendezett be a terem egyik sarkában, performansa (*Égbe kiáltok*), ezen belül történt - de történetesen ha egy mozdulatot sem tesz, a tárgyak együttese már akkor is történetek tucatját sugallja. Csak felsorolás szerűen: alacsony, íves keleti szék, égő gyertya, papírkoponya, állványon hatalmas kígyófej (szintén papírszobor), kitátott száj, villás nyelv, az állvány mellett félméteres fa szorítópofák, mosdótál, papírlapok, fóliahenger, madárszárnyak. És mindezek között mint lefóliázott szobor ül az előadó.

Egy-két percig mozdulatlan, majd elkezd lefejtetni a fejét borító fóliát. Mint látjuk ez csak az első réteg, a fej továbbra is burkolt. Ollót vesz elő, a szemek helyén mélyen a fejbe szúrja. Két oldalról piros lézerpontok jelennek meg (mint a fegyverek célzásakor) rövid ideig és egyre hangosabban magas frekvenciájú hang szólal meg. Az alak előrehajol a „szemekből” fűrészpor folyik ki a földre. Azután ebből az alakból előbújik a performer maga és szíve fölé monoton csattogással pecsételni kezd. Majd a tálhoz lép, egész testét megmossa. A rituális mosdást fallikus szimbólum felcsatolása követi, a hosszú vékony, felfelé ívelő rúddal többször végigpásztazza a nézőket. Felveszi a fóliahengert, most látjuk, hogy rombusz alakú, átdugja rajta a rudat, felfújja. Amikor megtelik levegővel felakasztja a falra.

Vállaira madárszárnyakat csatol és a sarokhoz megy. Ezt a sarkot reflektor világítja meg, így mikor odaáll, árnyéka felnagyítva vetül a falra. Szárnycsapás szerű mozdulatot látunk mely az ima kéztartásába megy át, az óriás árnyék hűen követve nyújtja imára összetett kezét a magasba(n), ám képe csalóka: a performer kezeit a külső oldalukkal zárja össze. Azután a fa szorítóprésekkel többszörösen csapdába zártan a másik oldalra vonszolja magát. Kiszabadulván a szorításokból a kígyó szoborhoz lép, annak szájában gázégőt gyújt a villás nyelvet így most kék láng kíséri. Az égő gyertyát ebbe a lángba tartja. A "kígyó lángja" megolvastja az oly sok minden

emberit jelképező gyertyát, a forró viasz a performer kezére folyik, utóbb kiderül sebesre égeti. A papírlapokhoz lép, a lapok egy colstokra vannak erősítve, lassan felfelé kinyitja s a lapokra írt egyes betűk szóvá állnak össze: ÉGBE KIÁLTOK.

Összecsukódik a felirat, a performer a koponyához lép, öklével belülről tartva, farkaszemet néz vele, a performer és a koponya ajkai összeérnek és az élő ember fóliát húz át a koponya / halál szájából a sajátjába. Vízet permetez magára, majd a szájából kivett és maga elé tartott fólia lassan közelítve a testére borul. A légzés lehetetlenné válik s a performer szája a légszomj fóliabarlangja - halálos vákum. Aztán lehull a fólia, az előadó papírt szorít hasához, egy szót ír rá: HASZTALAN, majd visszaül az alacsony székre, a korábban levetett alak burkát magára húzza - ám most feje szabadon marad - és aztán már csak így ül ott, mint egy meditáló szerzetes.

Ami magamat illeti, Sülyi Diána meleg, érzelemdús recenzióját az alábbi szikár eseményleírással egészítem ki:

Dénes Imre performansa "*Átmetszés #3*" alatt teljes sötétség volt, csak az általa viselt fények világítottak. Az előadás három részből állt.

A feketébe öltözött előadó fején éles fényű fejlámpa világított. Így jött be, egyik kezében egy darab nyers hússal, másikban rózsaszín művirágokkal. A terem egy pontján letérdelt, letette a húst azon lassan végighúzta a virágot, aztán a virágon húzta végig lassan a húst majd ismét a húson a virágot. Így tett meg önmaga körül egy kört, s a két rekvizitum felváltva simította egymást. A cselekmény alatt néhány másodperces végtelenített ipari hangminta (*Anenzephalia*) hallatszott folyamatosan. A kör befejeztével, deszkalapra szögezte az egymásra tett hússzeletet és virágot.

Ezután kis asztalhoz lépett fűrészsel kettévágta az ott lévő vekni kenyeret. A fűrészelés alatt hang hallatszott (*Deutsch Nepal*) mely monoton ismétlődéssel a következőket mondta:

"You shall hear nothing, You shall see nothing
You shall think nothing, You shall be nothing"

A fűrészelés végén ez elhalkult, az előadó karjain lepkefűzér gyulladt fel, és ő a két

fél kenyeret összecsapdosva lassan körbejárta a teret a nézők mentén. Csönd volt, csak a kenyerek tompa pufogása hallatszott.

Amikor körbeért, lefeküdt, karjait széttárva tartotta a kenyereket. Fejlámpája kialudt, csak a lepkék világítottak. Zene szólalt meg, Phil Niblock hosszan kitartott hangokból álló minimalista zenéje, egy monoton hangfolyam. A fekvő test meg-megrándult egyre csökkenő intenzitással míg végül már csak megremegett, aztán ez is abbamaradt. Ekkorra a zene is teljesen elhalkult, így ért véget a performansz

A **3T** (Novák Attila, Szuhaj György, Kukár István) „Ajtók” című performansza a zsinagóga előtt a szabad ég alatt történt. A tér közepén három ajtó áll egymással csillagformán 120 fokos szöget bezárva. Az üveg helyén homályos fólia. Oldalt szintén fólia zárja a teret melyet átvágva, egymás után jönnek be az előadók. Kukár sarlóval vágja át magát, Szuhaj késsel, Novák Attila pedig vasvillával. Ahogy egyenként bejönnek beállnak egy-egy ajtóközbe levetik színes ingüket, az ajtókra akasztják mintegy kijelölve a személyes teret. Sárga biztonsági mellényt vesznek fel. Egymást kémlelik a fóliákon át.

Aztán kiderül, hogy az ajtók nyithatóak és megkezdődik az átjárás de sosem találkoznak mert ahogy az egyik kilép a saját teréből, oda átlép a másik és így körbe-körbe, oda s vissza. Egy idő után egyikük elhagyja ezt, megáll oldalt. A másik kettő még folytatja az egyforma terek felfedezését, élnek az ajtók kínálta csalóka lehetőségekkel ám az egész nem vezet semmire és csak helyben járás a látszólagos haladás. Ez jól kivehető a végül egyedül bent maradt Novák mozgásán. Aztán ő is kilép, most egymás mellett állnak. Levetik a sárga mellényt, fehér trikó van mindegyikükön, a trikókon a már ismert 3T logó.

Egy ideig így állnak szemben a közönséggel. Aztán széttárják karjukat 3 db T betűt formázva, egy vonalban, összekapcsolódva. Mi vagyunk a 3T. Összetartozunk. Gyanakodva figyeljük az „ajtókat” és ha tudunk kilépünk csapdának bizonyuló csalárd lehetőségekből.

Kovács István

3T

(videóból vett kép)

Részlet Magén István *KALAND ÉS EXPRESSZIVITÁS* c. írásából

" Láng Eszter munkásságának gazdag értelme: utánozni a teremtést, megkülönböztetni a valóságot és a képzeletet, újrafogalmazni a fikciókat, próbára tenni a cselekményszöveget a Paradicsomtól napjainkig, mindkettő egyszerre valóságos és képzeletbeli, magában foglalja az összes olyan tényezőt, melyről eldönthetetlen, hogy hová is való a paradigmátikus térben. Ezáltal fokozza fölényét, esetleg egy kissé botrányosan is. Az egymással konfigurálódó dimenziók olyan történetbe keverednek, melyben hagyomány teremődik, kezdetét veszi a visszaemlékezés és a viszonylatosság, narratívák bonyolódnak, a mesélés aktusa elszántabbá válik."

forrás : <http://arnolfini.hu/arnolfini-szalon/magen-istvan-kaland-es-expresszivitas/>

Fekete-fehér (2011 Satu Mare)

Annales (2014 Budapest)

(a képeket Láng Esztertől kaptam)

(részlet)

Juhász R. József és Wenmin Tong közös, *Time's up – paraleles* (Az idő múlása – párhuzamok) című performansza az érsekújvári galéria alagsorában, egy labirintusszerű térben zajlott. Az egyes pillanatok hosszú kimerevítésével, a hasonló tárgyak, mozdulatok és történetfoszlányok használatával a három különálló rész (Wenmin, közös, Rökkó) egységesen is értelmezhető komplex egészévé állt össze. Csak néhány mozzanatot emelünk ki. Miután a kínai hölgy elidőzött a fal felé fordulva, és nagyon-nagyon lassú stilizált kézmozdulatokkal előadott egy ülőszámot, felállt az asztalra, a pólóját a fejére húzta, és szintén lassú kézmozdulatokkal függőleges csíkokat húzott a hasára. Az ismétlés azt a kérdést (is) implikálta, hogy a test jelölése meddig folytatható, ugyanis a mozdulatból nem következik a megjósolhatóság, a tetszőleges számú mozdulat bármikor abbahagyható, de a néző nem tudja, hogy ez mikor következik be. A bőrszín elváltozása utalhat az idő irányára, ám a szekvencia elvben végtelen ismétlődése az egyik pillanatról a másikra meghozott döntés fluktuációjával áll kapcsolatban.

Miután Wenmin az elválasztófalhoz ment, az ajkát kezdte simogatni körkörösén, miközben az fekete színűvé vált. A fal másik oldalán Rökkó a mellkasát kezdte ütni szabályos ritmusban (a tér akusztikája a hangot hatásosan felerősítette), ezzel mintegy sérüléseket okozva magának. A közös rész alatt a fal mindkét oldalán videofelvételek mentek, Wenmin felvétele Rökkó oldalán, és fordítva. Az anyagok egy időben készültek Budapesten és Chonggingben, de az időeltolódás miatt a kínai mégis hat órával korábbi, mint a budapesti. A képanyag tehát összekötötte a két performert, de az idő részben szét is választotta őket. Az élő előadás úgyszintén: a fal két oldala közös, de mégis egymástól elhatárolt térként funkcionált. A liminalitás tehát többszörösen is érvényesült, a különféle – a ruhák, kézmozdulatok szintjén is kimutatható – aszimmetriák és az élő performansz ritmusa a tapasztalati idő rétegeit

tette láthatóvá és hallhatóvá a különféle médiumokon keresztül.

Az akció utolsó harmadában Rökkó összeépített két különböző időt mutató órát kerékké, melynek mozgása jelölte ki azokat a helyeket, ahol a performer régi, meghatározhatatlan rendeltetésű tárgyakkal és sóval nyomokat hagyott. Ezek az emlékezet rekvizitumaiként utaltak az idő – egyik – természetére, arra, hogy az idő megváltoztatja az emlékeket, sóval hinti be azokat. Ez a rész ugyanakkor az idő antropomorfizálásaként is felfogható volt, hiszen Rökkó mintegy az időt reprezentálva (az helyett) hajtotta végre a mozgássorokat. Később az órapárt felerősítette egy gumiszalagra, amely így az idő flexibilitását, relativitását jelképezte. Az óra vonszolása emellett a viszonyítási rendszer és az idő elválaszthatatlanságát, dinamikus működését tette láthatóvá.

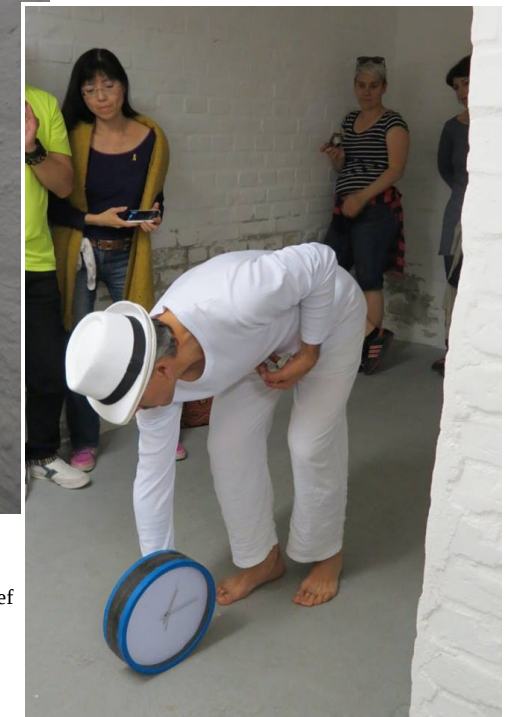
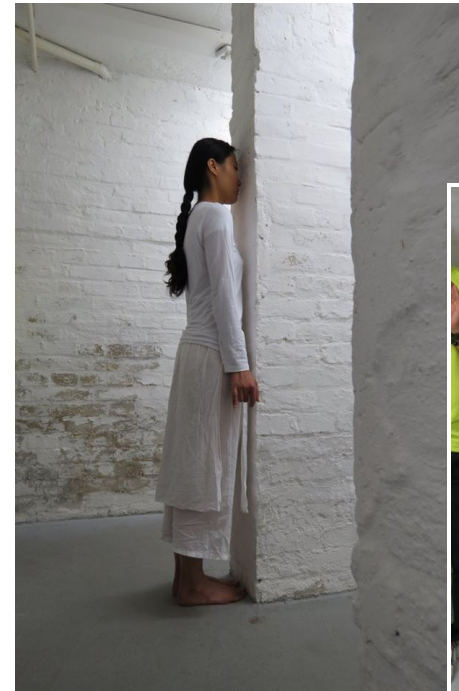
Juhász R. József és Wenmin Tong performanszai közel hozták azt a tapasztalatot, hogy a szóban forgó „műfaj” időalapú, de efemer (átmeneti, rövid ideig fennálló) művészet, amely a befogadó emlékezetében realizálódik. Ezzel egyrészt lehetőséget ad az üzenet egyéni dekódolására, de ez az idővel folyamatosan változik (az idő függvényében az egyik akcióelemet máris váltja a másik, ez lassíthatja, gyorsíthatja, de lehetetlenné is teheti az értelem megragadását). A befogadói műveleteket tehát ugyanúgy az idő különbségteremtő játéka határozza meg, ahogy a tapasztalati úton megszerezhető tudás is ki van téve az idő munkájának. A kultúrák találkozási és szétkapcsolási pontjain különös élességgel vetődik fel ez a dilemma. Innen nézve a fenti felsorolás kiegészíthető az idő performatív irányával, mely alkalmas arra, hogy a biológiai és a fizikai idő mellett prognosztizálhatatlan időről is beszéljünk, melynek közege a mintázatot és a véletlent egyaránt előállító, megismételhetetlen művészi tevékenység.

(a szerző engedélyével)

forrás: <http://uj szo.com/napilap/szalon/2015/06/06/performanszok-az-idorol>

Wenmin Tong

Juhász R József

(Fotó: Gum , forrás: Facebook)

Occupy Aurora - Budapest, Auróra Közösségi Ház 2015.05.08.

Performerek : Clara Cheung, Cheng Yee Man, Au Yeung Tung (Hong Kong), Tong Wenmin (China), Beate Linne (DE), Roi Vaara (FI), Buday Enikő (HU) Rokko Juhász (SK-HU) Kovács István (HU) Dénes Imre (HU)

Kurátorok: Rokko Juhász, Beate Linne, Roi Vaara.

Transart Communication 2015 project

Fotók: Juhász Gergely, Tóth Lehel Ferenc

Az Occupy Aurora két fő részből állt. Az első részben az Eseményös Forradalomként elhíresült hong-kong-i eseményekről számoltak be a fentebb felsorolt helyi performerek és aktivisták valamint Hui Lai Ming. A diavetítéssel kísért előadások végén kérdezni is lehetett, ezzel a lehetőséggel éltek is a jelen lévők.

Az újságokból, tv-ből megismerteken túl a közvetlen beszámolók személyessé tették az eseményeket és különösen érdekes volt (számomra) a békés tüntetések alatt megnyilvánuló kreativitás (logók, stickers-ek, grafikák), a hatalom lépéseire adott nem egyszer játékos és szellemes válaszok, akciók.

A második részben (20-22 óráig) a közösségi ház tereit párhuzamosan zajló performanszok töltötték be.

Buday Enikő nem tudott eljönni, ő ezen idő alatt otthon adta elő munkáját.

Roi Vaara-n kívül paradox módon egyedül az ő performanszát tudom "rendesen" leírni mert én két órán át bekötött szemmel ültem lent a pincében így senkit nem láttam, Enikő viszont videóra vette performanszát amit a Facebook-on utólag megnézhettem.

Clara Cheung és az általa felkértek, egymással szemben ültek 3 percre és portrét rajzoltak egymásról. A "Két szék, két vázlatfüzet, két toll" című performansz előtörténete hogy 2012-ben Hong Kong legfőbb vezetője 1 tollal 1 jegyzetfüzettel és 1 székekkel járta a város kerületeit, hogy meghallgassa az emberek igényeit. A rajzolókat 3. perc végén szignálták és kicserélték egymással a rajzokat.

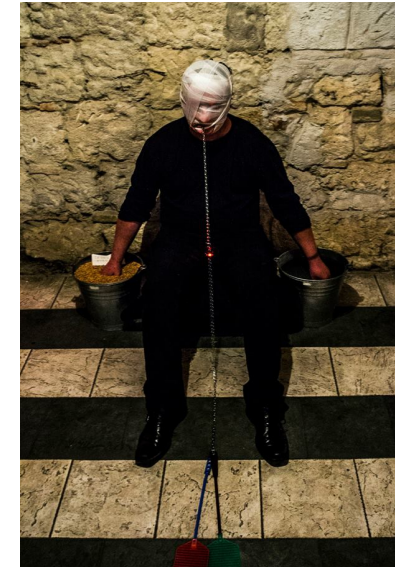
Kovács István az artAlom cikkben leírt performansz, helyszínre adaptált változatát adta elő némileg kevesebb rekvizitummal, ugyanakkor kibővítve pl. a már más munkáiból ismert lóhámmal.

Rokko Juhász (Juhász R József) és **Tong Wenmin** az Auróra egyik eldugott hátsó termében egymással szemben ültek egy asztalnál. Mindketten feketében, fejük is

fekete vászonnal borítva, rajta nagy fehér SECURITY felirattal. Egy-egy neoncsövet fogtak és a teljes sötétségben a neoncsöveket az asztalhoz kocogtatták, s azok az érintés pillanatában fel- felvillantak. A változó ritmusú és nyilván egymástól is függő koppanásokkal, felvillanásokkal (+ a neoncsövek sercegési !!) ezekkel a rövid kísérteties flash-ekkel szinkronban SECURITY feliratok világítottak ránk a sötétből..

Juhász Rokko, Wenmin Tong,

Dénes Imre

Dénes Imre két órán át ül egy helyben, gézzel betekert fejjel, egyik kezét egy vödör búzába, másikat vödör vízbe mártva, Szájából lánc lóg ki, a lánc földön fekvő másik végén két légycsapó. Ölében – sliccénél - piros led fénye villog.

Roi Vaara többször is előadott rövid performanszában hol itt, hol ott állt meg táskájával melyből egy úrhajó kilövésének visszszámolása hallatszott. Amikor az úrhajó felszállt, Roi megemelte keménykalapját. Néhány másodpercig így állt, a gesztus egyszerre volt tiszteletadó, búcsúzó és ironikus.

Kovács István

Clara Cheung (háttal)

Buday Enikő " Rmt prfrmnc " asztalnál ül. Az asztalon két papírlap. Az egyik lapból stilizált emberfejet tép ki. Szöveget szúr át a tetejénél és egy elkészített zsinórral/cérnával magasba: fejmagasságba húzza.

Félkézrel ragasztószalag darabot tép le, azt az asztalra ragasztja.

Zsebébe nyúl, a mozdulat kimerevedik, néhány hosszú másodpercig mozdulatlan, csak a papírfej lóg arca előtt. Aztán megtörik a pillanat, hosszú szöveget vesz elő és a szemek valamint a száj helyén a fejbe szúrja azokat.

Egy tálból fehér port szór a papírlap asztalon lévő hűlt helyére. Nagyon lassú, simogató, lágy kézmozdulatokkal elsimítja a port. A szögekkel átszúrt, meggyötört papírfej most pont takarja az arcát. (Először jelentőséget tulajdonítottam a kiszórt anyagnak, most azonban úgy látom a lényeg az elsimító, simogató és talán vigasztaló mozdulaton van).

Valamilyen mécseszt vesz elő, meggyújtja és a papírfej alá tartja. A levegő mozgásától ide-oda lengő fej többször keresztezi a lángot, megannyi majdnem, éppen hogy..., most még nem... , végül lángra kap. Az égés heves, a lehulló szögek hangosan koppannak a földön.

A performansz alatt rádióadó monoton adása volt hallható.

(videó : Nagy J.András, forrás : Facebook)

No Mad.Performance Cooking – Monor/Vasad

2015. május 8 és 23 között a Kassak Centre for Intermedia Creativity szervezésében Juhász R. József, Beate Linne és Roi Vaara kuratori közreműködésével az East European Performance Art Tour keretében performanszok sora valósulhatott és valósult is meg.

10 performer : Clara Cheung, Gum Cheng, East Tung, Hui Lai Ming, Wenmin Tong, Beate Linne, Roi Vaara, Kovács István, Dénes Imre, Juhász Rokko.

3 ország : Magyarország, Szlovákia, Lengyelország

6 város : Budapest, Bratislava, Nové Zámky, Monor, Piotrkow Trybunalski, Lublin.

6 helyszín : Auróra, A4, Galéria umenia Ernesta Zmetáka, Nomadea, Interakcje, Galeria Labyrinth.

Korábbi írásomban az Aurórában történeteket már érintettem.

Most a másik magyar helyszín következik a Monor melletti Vasad, Kovács István tanyája, ahol a Nomadea vendégeként egy napra minden résztvevő "vad" főzésbe kezdett. Az előkészületek után a délután önmaga is mint egy non-stop kollektív performansz foglalta magába az egyéni akciókat melyek eredményét meg lehetett enni, lévén hogy a felkérés / tematika egy-egy étel elkészítése volt.

Kovács István performansza volt a megnyitó. Mindannyian helyet foglaltunk egy nagy kerek asztalnál, előttünk vágódeszka kés és fej vöröshagyma. István fóliát vett elő, azt szorosan az arcára szorította. Arca lenyomatát, ezt a fóliamaszkot, aztán három darabra vette szét s mindegyikbe padlizsánt csomagolt (később ezeket megsütötte). Lisztet szórt az asztalra majd mézzel arcát bekente s a lisztbe hajtotta. Amikor felemelte , elfehéredett arc nézett ránk, kicsit várt majd megadta a jelet s mindenki elkezdte apróra vágni a hagymát, ahogy azt főzéskor szokták. A hagymadarabolás végeztével a performansz is véget ért.

Elkezdődött a főzés, a maguk készítette tűzhelyeken. Volt akinél a főzés módja volt performatív (Beate Linne, Rokkó Juhász, Roi Vaara) mások külön is csináltak "valamit" (Clara Cheung, Dénes Imre) , s volt aki ötvözte e kettőt (East Tung)

Beate Linne nyakába függesztett fatáblát "viselt" s ezen a mobil konyhaasztalon

készítette elő az ételét, közöttünk járkalva. Minden szükséges eszköz ott volt vele, az alapanyagok is, végül csak sütni ment a tűzhelyéhez. Latkesz-t készített ami a tócsni zsidó változata.

Rokkó aki marhapörköltet főzött, pulpitus szerű emelvényen készült elő s valahányszor egy fázissal megvolt (pl. megpucolta a krumplit) azt egy hangszóróval hangosan bejelentette. Az aktuális összetevő egy-egy mintapéldányát nagy szöggel a pulpitus elé tűzte a földbe.

Roi Vaara világháborús katonai sisakban tojást főzött, speciális mártást csinált hozzá.

Clara Cheung a főzés alatt időközönként hosszú piros szalagot maga mögött húzva járta be a teret, a tűzhelyek tágas közét, végül nagy piros szívet formált a majd 30 méteres szalagból.

Dénes Imre külön performansa földbe vert cövekek mentén zajlott. A cövekek egy tálhoz vezettek, a táliban víz volt, azon fakéreg úszott, a fakérgen pedig tűz égett. Az ima/zarándoklás szerű gesztusokkal (térdelés, előrenyújtott kézzel való lehasalás) elért cövekeket maga mögé hajította mígnem odaért a tálig s ott arcát a vízbe / lángba mártva eloltotta a tüzet, majd a vizet is maga mögé öntötte.

East Tung, Hui Lai Ming-gel közösen levest főzött. Egy sárga esernyő (a hongkong-i esernyős forradalom jelképe) fém bordáira krumplikat akasztott s azokat a fortyogó levesbe lógatta. Ezzel az esernyővel aztán minden tűzhelyhez elment a krumplik minden tüzet, fővő ételt érintettek, s amikor már jók voltak sorban mindenkit megkínált, úgy kellett harapni belőlük, hogy megfogni nem lehetett.

Wenmin Tong hallevest készített, s amikor elkészült rituálisan körbevitte a tanyát körbevevő erdőszélen, mintegy megmutatva a fáknak, talán felajánlva a természet őserőinek, visszaigazolva egy, az anyagi gondolkodás által ugyan semmibe vett, de

létező eredendő, szellemi kapcsolatot.

Clara Cheung és Cheng Gum is levest főztek. Különleges tűzhelyt építettek. Gödröt vájtak a földbe és a tűzifát a földfelszínre rakták mintegy befedve azt. A gödörben meggyújtott tűz ezt a fát emésztette fel, és ezeken állt a fazék is. Így, csak időnként rátéve, pótolták az elégett fát, az edény stabilan állt és ami tartotta az adta a lángot is.

Egymástól függetlenül **Dénes Imre** majdnem ugyanazt az ételt készítette el mint **Beate Linne**. Dénes ugyanis tócsnit vagy ahogy ő nevezte cicegét sütött " *The Cicege Connection*". Főzőperformansa nem ért véget a nappal, mert a sütés után lapokat osztott ki, melyen megkért minden résztvevőt, hogy az alapreceptet kiegészítve írja le a saját cicege/tócsni receptjét és nevezze is el (ez utalás az étel rendkívül sok nevére). Ezeket a recepteket később elkészíti, dokumentálja és ez utóbbit elküldi a recept tulajdonosának. (Ez a folyamat jelenleg is tart, Dénes web oldalán követhető)

7 óraker megegyezés szerint véget ért a performansz-délután, újra a kerek asztal körül ültünk, az asztalon az összes étel, illetve azok maradékai. Rokkó ekkor tálalta fel a marhapörköltet, elkészítésben az ő étele volt a legidőigényesebb. Közben lassan besötétedett, az este úgy ért minket mint egy laza nagy családot.

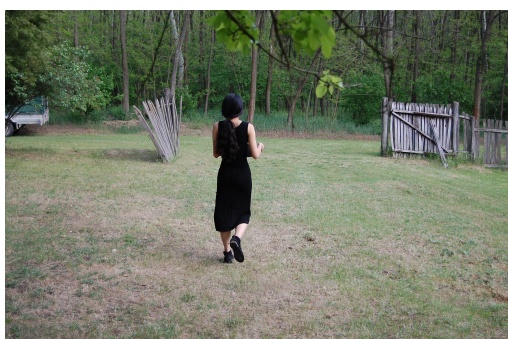
Roi Vaara ^

Juhász Rokko ↓

Beate Linne >

East Tung , Hui Lai Ming

Wenmin Tong

Clara Cheung

Friction 2014 I. rész

Uppsala (SE) 2014.05.14-17. Téma: a cselekvés szabadsága

A *Friction International Performance Art Festival* -ről további friss hír a „Hírek „ rovatban olvasható.

SU-En, és **Gina van Dam** vezetésével a **Munviga kórus** (SE) public performansa nyitotta a fesztivált.

Feketébe öltözött asszonyok haladnak lassan Uppsala bevásárló utcáján. Hangjuk mély, nem emberi, szinte nem evilágian fájdalmas. Követ tartanak tenyerükben miközben lassan haladnak. A követeket a földre ejtik, lassan felemelik, továbblépnek. A hangok tónusa egyre sötétebb. Az utca végén kört alkotnak és a követeket középre dobják.

"A testüket, hangjukat és a követeket használó nők performansa fájdalommal és haraggal szól a világ összes fájdalmáról. A világ telve háborúval és gonoszsággal - és gyászoló asszonyokkal."

Jobb oldalon elől: SU-EN

Andrey Kuzkin (RU) *"The Phenomenon of Nature"* a város egyik parkjában gödröt ásott és oda "ültette" el magát.

A teljesen meztelen művész fejjel lefelé "állt" a gödörben mintegy 30 percig.

"A meztelen test emlékművé vált ott, a napon állva. "A kultúrából a természetbe!" Egy performansz a növényé, fává, gyönyörűvé válás vágyáról. "

Taus Makhacheva (RU) tortával kínálta a vendégeket az Uppsala Művészeti Múzeum nagytermében (*The Cake*).

A torta domborzati térképet formázott a Kaszpi tenger, Kaukázus, Baku vidékét. A Kaszpi tenger maga volt az öntet.

Ezzel párhuzamosan a Krasznagorszki Filmarchívum filmje volt látható melyen Hitler teszi ugyanezt, egy ugyanilyen tortával. A Baku elleni támadás nem történt meg végül, és máig tart a találgatás hogy az archív film valójában a Szovjetunió Hitler elleni propagandafilmje e vagy sem. . A filmben ugyanis egy olyan kocka sincs, melyen Hitler és a torta egyszerre lenne látható.

"Taus Makhacheva performansza reflektálás arra, hogyan is működik a jelenkori ukrán propagandagépezet."

---**folytatjuk**---- (Az idézeteket a katalógusból vettem. Fotók: Gunnar H Stenning)

Hírek, performansz kiadványok

SU-EN 2015.06.02-i hírlevelében bejelentette a **Friction** Fesztivál befejezését.

A továbbra is aktív archívum a levélben szereplő linken elérhető marad.

A fáradhatatlan SU-EN a jövőt is sejteti, én pedig nagyon drukkolok a folytatásért.

„*FRICION International Performance Art Festival takes a rest!*

After five great festivals, it is time to find new ways to ensure the space for the body in the world.

Uppsala Art Museum and SU-EN Butoh Company had a fruitful collaboration and now it is time to develop ideas in new ways.

The website remains as an archive and inspiration also in the future;
friktionerfriction.wordpress.com

A warm thanks to all the artists, the collaborators, the volunteers, the funding sources that have made it possible to do FRICION. And a special thanks to the audience that have embraced our thoughts and bodies!

A special thanks also to Helen Karlsson who initiated the first FRICION."

A 2014-es Frictionról, a korábbi évekhez hasonlóan remek katalógust jelentetett meg az Uppsala Konstmuseum. A 68 oldalas katalógus Radmila Djurica (SRB) értő performansz írásai és Gunnar H Stening (SE) fotói mellett 2 dvd mellékletet is tartalmaz.

A katalógust Eva Björkman, Rebecka Wigh Abrahamsson és SU-EN szerkesztette.

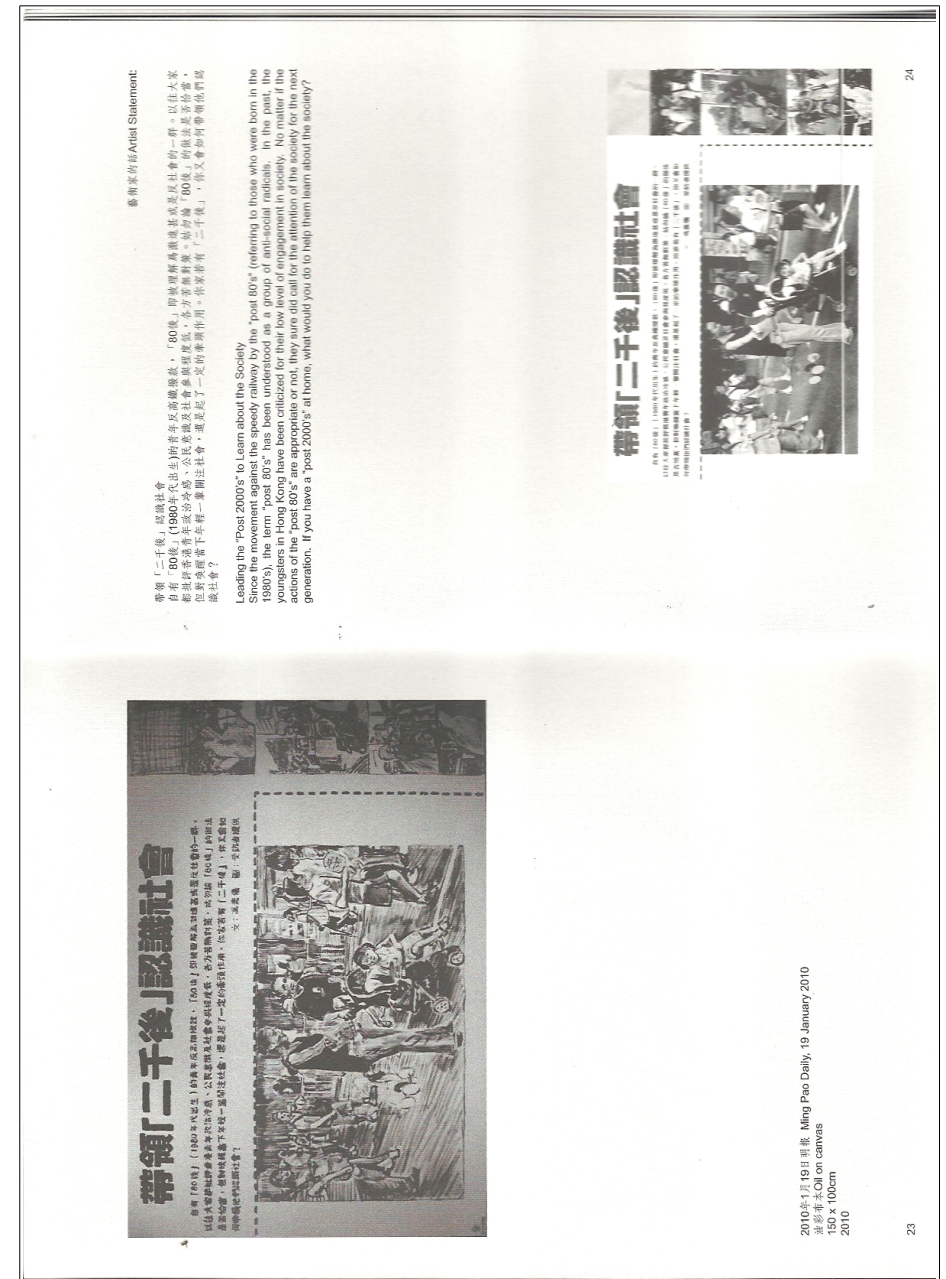
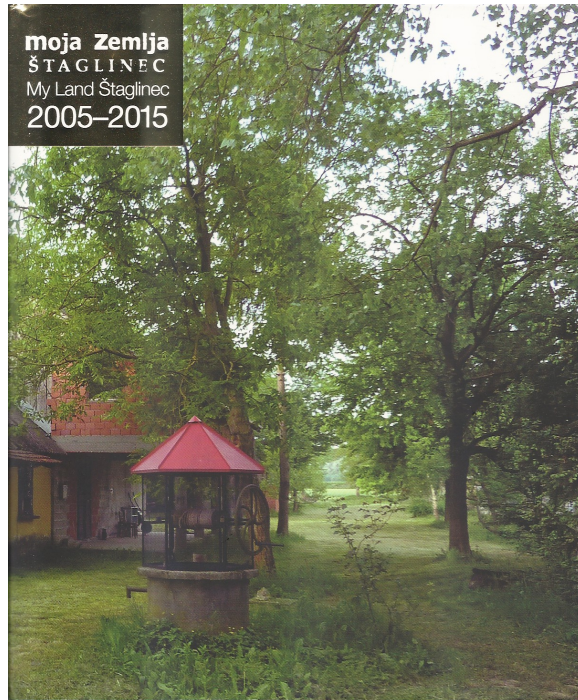

Korszakos, 10 évet átívelő és a világ performansz művészeinek jelentős részét személyesen is érintő könyv jelent meg a közelmúltban.

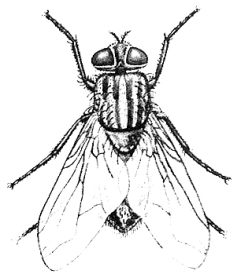
A könyv melyet **Vlasta Delimar** szerkesztett, az általa szervezett és komoly nemzetközi rangot kivívott fesztivál a „**moja Zemlja Staglinec / My Land Staglinec**” eddigi 10 évét foglalja össze. Ha belegondolunk mit jelent akár egy félnapos programot is összeszervezni akkor sejthetjük hogy a könyvben Vlasta élete, ő maga is személyesen benne van, és nem csak a performanszai által.

A 132 oldalas, kemény fedelű, igényes könyv rengeteg képpel (az időszak minden fellépőjéről) valamint több szerző horvát és angol nyelvű írásaival mutatja be ezt a 10 évet és ahogy említettem a lapokon átsüt Vlasta kedves személyisége.

Ilyen léptékű kiadvány született már – itt elsősorban a Juhász R József Transart Communication Studio Érté 1987-2007 c. könyvére utalok, és lehetne még, hiszen van/volt nem is egy sok-sok évet megélt performansz vagy élőművészeti fesztivál hasonlóan gazdag anyaggal Magyarországon is.

részlet Gum Cheng Yee Man (Hong Kong) kiállítási katalógusából

A következő szám várható megjelenése : 2015 december vége

CC0 Dénes Imre

2015

WIEDERKENNENDES SEHEN

SEHENDES SEHEN